

Житомирський державний університет імені Івана Франка

НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ПЕДАГОГІКИ

„Затверджую”

Ректор Житомирського державного
університету імені Івана Франка

 проф. Саух П.Ю.

13 лютого 2017 р.



**ПРОГРАМА ВСТУПНОГО ВИПРОБОВУВАННЯ З ХОРЕОГРАФІЧНОГО
МИСТЕЦТВА**

*для вступу на навчання за спеціальністю
014 Середня освіта (Хореографія) освітнього ступеня «Бакалавр»
на базі освітнього ступеня «Молодший спеціаліст»*

Пояснювальна записка:

Сучасна підготовка фахівців-хореографів, зокрема, вчителів хореографії ґрунтується на інтеграції навчальних планів і програм, які спрямовані на забезпечення високої ефективності.

Підготовка фахівців з Хореографії вимагає дотримання співвідношення теоретичного компоненту, що проявляється у формуванні знань, та практичного, що полягає не тільки у виробленні вмінь та навичок, необхідних для роботи у сфері художньо-естетичного виховання засобами хореографії, але й набутті особистих якостей (професійного мислення, професійної самосвідомості, професійної компетенції).

Вступні іспити припускають перевірку засвоєння курсів «Теорія і методика класичного танцю», «Теорія і методика народно-сценічного танцю», «Світова художня культура» відповідно до Правил прийому до Житомирського державного університету.

Тестові завдання складені з урахуванням норм і вимог сучасної школи, пропонує для підсумкових, інтегрованих тестів:

Тести спрямовані на виявлення в абітурієнтів:

Рівня знань (компетентність у межах фахових знань);

Рівня аналітичного мислення в галузі мистецтва.

**Програма тестування (перелік розділів і тем):
Теорія і методика класичного танцю.**

Народна хореографія – першооснова в створенні системи класичного танцю. Збагачення класичного танцю танцювальним фольклором різних народів. Виразні засоби класичного танцю.

Розвиток і збагачення теорії і методики викладання класичного танцю за останні десятиліття.

Завдання уроку класичного танцю. Термінологія класичного танцю. Послідовність виконання вправ екзерсису біля станка і на середині залу.

Методика вивчення руху і складання комбінацій у відповідності з програмою практичного курсу: назва руху, вимова, переклад, транскрипція, показ руху, його призначення, характер руху, характер музичного супроводу, правила виконання в поєднанні з музичною розкладкою, основні етапи вивчення руху, можливі поєднання з іншими рухами і поступове ускладнення виконання (відповідно головному курсу).

М'якість ніг та гнучкість тулубу – як засіб виразності класичного танцю. Виворотність та її естетичні функції. Танцювальний крок – одна з основних вимог класичного танцю. Апломб у класичному танці. Правильне положення і рух рук. Plie у класичному танці. Ballon.

Поняття ритм, темп, метр, музична динаміка. Характер музики. Музичний образ. Мелодія та її втілення у танцювальних комбінаціях. Музичний супровід уроку. Єднання музики та руху.

Завдання уроку класичного танцю. Співвідношення тривалості частин уроку в залежності від вікових особливостей. Темп уроку.

Послідовність виконання вправ екзерсису біля станку та на середині зали.

Методика подачі нового матеріалу. Методика складання комбінацій екзерсису, allegro.

Список літератури:

1. Базарова Н., Мей В. Азбука классического танца. – М.–Л.: Искусство, 1983.
2. Тарасов Н.И. Классический танец. – М.: Искусство, 1981.
3. Ваганова А.Я. Основы классического танца. – Л.–М.: Искусство, 1963.
4. Костровицкая В., Писарев П. Школа классического танца. М – Л.: Искусство, 1968.
5. Березова Г.О. Класичний танець у дитячих хореографічних колективах. – К.: Музична Україна, 1990.
6. Базарова Н. Классический танец. – Л.: Искусство, 1975.
7. Головкина Г. Уроки классического танца в старших классах. – М.: Искусство, 1989.
8. Костровицкая В. Сто уроков классического танца. – Л.: Искусство, 1981
9. Цветкова Л.Ю. Методика викладання класичного танцю. – К., 2005.
10. Ярмолевич Л. Принципы музыкального оформления урока классического танца/ под ред. В.Н. Богдановича, А.Н. Березовского. – Л.: Музыка, 1968.

Теорія і методика народно-сценічного танцю

Танець - творіння народу, його минуле та сучасне. Народний танець – джерело хореографічного мистецтва. Народний танець в сценічній обробці. Значення народно-сценічного танцю.

Термінологія народно-сценічного танцю. Еволюційний розвиток лексики народного танцю. Назви рухів та їх походження. Класифікація рухів. Шляхи збагачення лексики народного танцю. Методика вивчення руху і складання комбінацій у відповідності з програмою практичного курсу: назва руху, вимова, переклад, транскрипція, показ руху, його призначення, характер руху, характер музичного супроводу, правила виконання в поєднанні з музичною розкладкою, основні етапи вивчення руху, можливі поєднання з іншими рухами і поступове ускладнення виконання (відповідно головному курсу).

Методика побудови уроку народно-сценічного танцю: послідовність вправ біля станку та на середині залу, чергування вправ за складністю та характером їх виконання. Особливості складання танцювальних комбінацій та невеликих етюдів на вивченому

матеріалі.

Музичний супровід та виховання музичності на уроках народно-сценічного танцю. Творчий контакт в роботі педагога та концертмейстера. Форми та методи співпраці. Робота педагога по підборі музичного матеріалу для супроводу уроку та постановочної роботи. Відповідність рухів структурі вибраного музичного матеріалу.

Список літератури:

1. Зайцев Є.В. Основи народно-сценічного танцю.: Посібник. Частина перша. – К., „Мистецтво”, 1975.
2. Зайцев Є.В. Основи народно-сценічного танцю.: Посібник. Частина друга. – К., „Мистецтво”, 1976.
3. Камін В,О. Народно-сценічний танець:груповий розподіл вправ біля станка.: Посібник. – К., ДАКККіМ, 2008. – 151 с.
4. Стуколкіна Н.М. Четыре экзерсиса. Уроки характерного танца. – М.:Всероссийское театральное общество, 1972.
5. Ткаченко Т.С. Народный танец. – М., „Искусство”, 1967. – 656с.
6. Ткаченко Т.С. Народные танцы: болгарские, венгерские, немецкие, польские, румынские, сербские и хорватские, чешские и словацкие. Учеб. пособие для высших и средних учеб. заведений искусства и культуры. – М., „Искусство”, 1974.
7. Голдрич О.С. Танцюємо разом: Танці з репертуару народних ансамблів м. Львова. – Львів, Сполом, 2006. – 288с.

Світова художня культура

1. Первісне мистецтво.
2. Мистецтво Стародавнього Сходу.
3. Мистецтво Стародавнього Єгипту.
4. Мистецтво Стародавньої Греції.
5. Мистецтво Стародавнього Риму Середньовічне мистецтво Західної Європи.
6. Мистецтво країн Західної Європи епохи Відродження та Реформації.
7. Мистецтво Західної Європи Нового часу (XVII-XVIII ст.) Східноєвропейське мистецтво XVIII-XIX ст. Західноєвропейське мистецтво кінця XIX ст. початку XX ст..
8. Художня культура Західної Європи та США у найновіші часи (XX ст.).
9. Дослов'янська мистецька традиція на теренах України.
10. Мистецтво східних слов'ян дохристиянської доби.
11. Мистецтво Київської Русі.
12. Українське мистецтво в XVI – XVII ст.).
13. Козацька епоха і формування мистецтва українського бароко.
14. Здобутки українського мистецтва XIX ст.
15. Мистецтво України на початку XX століття Національно-культурне піднесення 20-х років в Україні як передумова розквіту мистецьких традицій.
16. Мистецький авангард та його доля.

Список літератури:

1. Теорія та історія світової і вітчизняної культури. Курс лекцій: Навч. посібник / За ред. А. К. Бичко та ін. — К., 1993.
2. Чмихов М. Давня культура: Навч. посібник. — К., 1995
3. Історія світової культури: Навч. посібник / За ред Л. Т. Левчук. — К., 1994.
4. Мейко В. М., Гаврощенко О. А., Кравченко О. В. Історія художньої культури: Підручник: У 6 кн. — Х., 2001.

5. Всеобщая история искусства: В 6 т. — М., 1960.
6. Історія світової та української культури / За ред. В. Греченко. — К., 2000.
7. *Дмитрієва Н. А.* Краткая история искусств. — Вып. II. — М., 1989.
8. Очерки русской культуры XVIII века: В 4ч. — М., 1985—1988.
9. Западноевропейское искусство второй половины XIX в. — М., 1975.
10. Массовые виды искусства и современная художественная культура. — М., 1986.

Основні вимоги до рівня підготовки:

Абітурієнти повинні усвідомлено оперувати основними поняттями, показати сформованість наукового світогляду, свій загальнокультурний рівень, ерудицію, засвоєння національних та загальнолюдських цінностей.

Абітурієнти повинні знати:

що таке хореографічне мистецтво, його види і характерні особливості; основні етапи розвитку хореографічного мистецтва, теоретиків і практиків хореографії; методику вивчення та виконання вправ класичного і народно-сценічного танцю, особливості складання комбінацій екзерсису; основні виразні засоби хореографії і особливості їх вживання.

Абітурієнти повинні вміти:

складати і виконувати комбінації класичного екзерсису біля станка і на середині залу, складати і виконувати комбінації народно-сценічного та українського екзерсису біля станка і на середині залу, уміти працювати з музичним матеріалом, створювати образні танцювальні етюди на запропоновану тему, створювати образні танці та працювати з виконавцями над постановкою номера, визначати основні аспекти роботи з танцювальним колективом.

Критерії оцінювання знань та вмінь абітурієнта:

Загальний обрахунок рейтингової оцінки відповідей абітурієнтів відбувається за 200-х бальною системою.

Бали 181-200 виставляються, якщо абітурієнт показав глибоке знання теоретичного і практичного матеріалу, уміння грамотно оперувати спеціальними мистецькими термінами.

Бали 153-180 виставляються в тому випадку, якщо один або два з перерахованих вище пунктів виражені недостатньо але абітурієнт в цілому володіє всіма необхідними знаннями навичками.

Бали 124-152 виставляються в тому випадку, якщо абітурієнт допускає помилки при виконанні тестових завдань.

Бали нижче 124 виставляються в тому випадку, якщо абітурієнт не справився з тестовими завданнями.